

ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ : ಒಂದು ವಿವೇಚನೆ

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರದ ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತು ವರುಷಗಳ ವಿಕಾಸ, “ಪ್ರಗತಿ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ”ದ ಠೂಲೈತನ, ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಧನದ ಅಡಿಪಾಯ ಸಾಕ್ಷರತೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಗತಿಯ ಗಜಕಡ್ಡಿ ಸಹ ಅದೇ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಬೇರೆ. ಜನತೆಯ ಕಣ್ಣೆದುರು ಅದು ಬೇರೆ ಚಿತ್ರವನ್ನೇ ಝಳಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ‘ಗಾತ್ರದ’ ಪ್ರಗತಿ.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಧಿಕೃತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ—

	1950-51	1967-68
ಒಟ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	286860	793799 ಎರಡೂವರೆಪಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿ
ಒಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು	255.43 ಲಕ್ಷ	765.82 ಲಕ್ಷ. ಮೂರುಪಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿ
ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳು	8.04 ಲಕ್ಷ	22.50 ಲಕ್ಷ. ಎರಡೂಮುಕ್ಕಾಲುಪಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿ
ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ರೂ. 114-38 ಕೋಟಿ		800.84 ಕೋಟಿ ಒಳಪಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿ

ಆದರೆ—

	1950-51	1970-71
ಜನಸಂಖ್ಯೆ	34.60 ಕೋಟಿ	54.80 ಕೋಟಿ. ಶೇ 60 ಪ್ರಗತಿ
ಅಕ್ಷರಸ್ತರು ಶೇ.	16.6	29.4 ಕೋಟಿ. ಶೇ 80 ಪ್ರಗತಿ
ಅನಕ್ಷರಸ್ತರುಗಳು ಶೇ.	83.4	70.6 ಶೇ. 15 ಪ್ರಗತಿ
ಅಕ್ಷರಸ್ತರು	4.84 ಕೋಟಿ	16.20 ಕೋಟಿ
ಅನಕ್ಷರಸ್ತರು	29.76 ಕೋಟಿ	38.60 ಕೋಟಿ. ಶೇ. 30 ಪ್ರಗತಿ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಬರೇ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಒರೆಗಲ್ಲಿನಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡಾ ವರುಷ ದಿಂದ ವರುಷಕ್ಕೆ, ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಯೋಜನೆಗೆ ಅನಕ್ಷರಸ್ತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಿದೆ. 1970-71 ರಲ್ಲಿ 30.60 ಕೋಟಿ ಅನಕ್ಷರಸ್ತರು ಇದ್ದುದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಈಗ 42.00 ಕೋಟಿ ಆಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ 1950-51ರ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದೂಕಾಲು ಪಟ್ಟು ಅನಕ್ಷರಸ್ತರು. ಮುವತ್ತು ವರುಷದ ಪ್ರಯಾಸದ ಫಲ ಈ ವಿಪರ್ಯಾಸ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವೂ ನಿಲುವೂ ಕೂಡ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಭಾರತ ವಾರ್ಷಿಕ ವಿವರಗಳ ಪುಸ್ತಕದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡತಕ್ಕ ಅಧ್ಯಾಯದ ಎರಡನೆಯ ಪ್ಯಾರಾ ಹೀಗಿದೆ :

“ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಜ್ಞ ಹಾಗೂ ಆಡಳಿತಗಾರರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮ್ಮಿಶ್ರಿತಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಚಿವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹೆಗಾರ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಒಬ್ಬ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿ, ಒಬ್ಬರು ಜಂಟಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹೆಗಾರ ಹಾಗೂ ಪದನಿಮಿತ್ತ ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿ, ಇಬ್ಬರು ಉಪಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳು, ನಾಲ್ವರು ಉಪಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹೆಗಾರರು ಇದ್ದು ಅವರುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕಚೇರಿಗಳು ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ಲಂಡನ್ ಬಾನ್ ಮತ್ತು ನೈರೋಬಿಗಳಲ್ಲಿವೆ.”

ಈ ನೌಕರಶಾಹಿ ಮನೋಧರ್ಮದ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸಿದ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆ ಗಳಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಅನಕ್ಷರಸ್ತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ವಿದ್ಯೆಗೂ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕು. ವಿದ್ಯೆಯ ಮೂಲಕ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಇಂದು ವಿದ್ಯಾವಂತ ತರುಣ ಯಾವುದೇ ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದ ಕರಕೌಶಲದ ಉದ್ಯೋಗ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಬಯಸು ತ್ತಾನೆ. ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಓದಿ ಜವಾನನಾಗುತ್ತಾನೆಯೇ ವಿನಹ ಸ್ವತಃ ರಾಸಾಯನಿಕ ಉದ್ಯಮ ಮಾಡಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ೧೯೫೩ ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಲಿ ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಎಳೆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವಿಧೋದ್ದೇಶ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯ ಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಂಥ ಶಾಲೆಗಳು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗುವ ಬದಲು ಷೋರೂಮು ಸ್ಯಾಂಪಲ್ಲುಗಳಾಗಿವೆ. ಪರಿಣಾಮತಃ ಗುಮಾಸ್ತೆಗಿರಿಯ ಬೇಟೆಯಾಡುವ ಅತಿ ಕಲಿತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಿದೆ. ಇಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಕೆಲಸ, ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮ ಗೌರವಾನ್ವಿತವಲ್ಲವೆಂಬ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಭಾರತದ ಮೈಗಳ್ಳು ವೇದಾಂತ ಹಾಗೂ ಗುಮಾಸ್ತೆ ತಯಾರಿಕೆಯ ಮೆಕಾಲೆ ಪರಂಪರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಲೆಗೆ ತುಂಬುತ್ತಿದೆ.

ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯ - ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತದ್ದು. ಧರ್ಮ ಕರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಆಡುವ ಭಾಷೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ - ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷೆ ಗಳು, ಫಾರಸಿ - ಸ್ಥಾನೀಯ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ - ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳು-ಹೀಗೆ ಆಡಳಿತ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಭಾಷೆಗಳು ಒಂದಾದರೆ, ಜನರ ಮನೆ ಭಾಷೆ, ಬಚಾರಿನ ವ್ಯವಹಾರದ ಭಾಷೆ ಬೇರೆ. ಈ ಬಿರುಕು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಕಲುಷಿತಗೊಳಿಸಿ, ವಿಕಾಸವನ್ನೂ ಕುಗ್ಗಿಸಿ ಆಳುವ ವರ್ಗ ದುಡಿವ ವರ್ಗದ ನಡುವಿನ ಕಂದರವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುತ್ತ, ಹಲವು ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ವಿಪರ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿದೆ. ಭಾರತದ ಜನತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯು ತನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ತನ್ನನ್ನು ಆಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಅರ್ಧವಾಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ಶಿಕ್ಷಕರು ಕಾಲುವಾಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೂ ತಿಳಿಯದ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಣೆ ಬರಹವನ್ನು ಬಹುತೇಕ ಅರೆವಾಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ತಿಳಿದ ವಕೀಲರೂ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೂ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದ ವಿಕಾಸ, ಉದ್ಯೋಗ, ಕೃಷಿ, ವ್ಯಾಪಾರ ಕುರಿತ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ರೈತರಿಗೂ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೂ ಬಡವರಿಗೂ ತಿಳಿಯದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಅರೆವಾಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ತಿಳಿದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಗುಮಾಸ್ತರು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತೇಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪಂಡಿತರಲ್ಲದ ಶಾಸಕರು, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬದುಕಿನ ವಿಪರ್ಯಾಸದ ಸರಮಾಲೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಮೋಜನ್ನು ಆ ಭಾಷೆ ಬಲ್ಲವರು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಲ್ಲರು. ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಅದಮ್ಯ ವ್ಯಾಮೋಹ ಪಡೆದಿದ್ದ ರಾಜಾಜಿಯವರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರಹಗಳನ್ನು ಇಂಡೋ ಆಂಗ್ಲಿಯನ್ ಅಧ್ಯಯನ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಒಮ್ಮೆ ವ್ಯಾಕರಣ ಹಾಗೂ ಒಕ್ಕಣೆಯ ಒರೆಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ, ಬೀದಿಗಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇಂದು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ, ಆಳುವ ವರ್ಗದ, ಅದರ ಅಟ್ಟಹಾಸದ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸುವವರೂ ಕೂಡಾ ಭಾರತೀಯ ಮಾಮೂಲಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಲೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟತೆಯ ಬೀಜವಿದೆ. ಅವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು, ಅವರಲ್ಲಿ ಧೀರತನವನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿ, ಅಧಿಕಾರದ ಹೊರಗಿಡಲು ಸಂಚಿದೆ. ಬಹುಜನವಾದೀ ತಂತ್ರವನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡಿ ಭದ್ರ ಜನವಾದೀ ರಾಜ್ಯತಂತ್ರವಾಗಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಭಾಷೆ ಆಡಳಿತಗಾರರಿಗೆ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು. ಭಾರತೀಯ ಜನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಭಾರತೀಯ ಜನತಂತ್ರದ ವಿಕಾಸದ ಪ್ರಥಮ ಷರತ್ತು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ.

ಆದುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ, ಗುಣ ಹಾಗೂ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಗುರಿ ತಲುಪಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಲುಪುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಕಾಸಮಯ, ಜನ ಮುಖಿ ಆಗಬೇಕು.